

[Przewodniczący 00:00:00.668]

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko S. W. o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 223 złote 15 groszy z odsetkami ustawowymi za okres od 18 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 107 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się pozwany, wywiódł apelację, gdzie zaskarżył wyrok w całości i domagał się jego uchylecia lub przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania. W piśmie, w którym sprecyzował apelację, sformułował zarzuty, wskazał, że Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi, jak zarówno Rozporządzenie z dnia 6 lutego 2008 jak i 28 czerwca 2013 roku zostało wydane z przekroczeniem legitymacji ustawowej udzielonej Ministrowi Gospodarki przez ustawodawcę i z tego powodu jest niezgodne z Konstytucją, przy czym sama Ustawa Prawo energetyczne, dające Ministrowi Gospodarki prawo sposobu ustalania opłat za nieregularny pobór paliw gazowych, jest również niezgodne z Konstytucją. Zarzucił w swej apelacji pozwany brak legitymacji czynnej dla powoda i jego zdaniem uprawnienie to nie może służyć podmiotowi zajmującemu się dystrybucją a sprzedawcy. Podniósł również, że błędnie zastosowano opłatę, którą został obciążony w oparciu o współczynnik 5, jeżeli taka opłata miałaby być ustalona, to co najwyżej w oparciu o współczynnik 3 Rozporządzenia z 2013 roku. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja pozwanego jest częściowo zasadna. Przede wszystkim Sąd Okręgowy aprobeje ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy. Ustalenia te zostały dokonane zgodnie z artykułem 233 paragraf 1 kpc, notabene ustaleń tych strona pozwana nie kwestionowała. Wskazać należy, że artykuł 5 Ustawy ustęp 3 Prawa energetycznego to jest Ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku tekst jednolity z dnia 15 czerwca 2012 roku Dziennik Ustaw 2012 roku pozycja 1059 wprowadza pojęcie umowy kompleksowej. Zgodnie z tym przepisem dostarczenie paliw gazowych lub energii może odbywać się na podstawie umowy, zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji tych paliw lub energii. Wskazać należy, że pozwany był stroną takiej umowy kompleksowej. Stosownie do przepisu artykułu 57 Prawa energetycznego, w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii przedsiębiorstwo energetyczne może pobierać od odbiorcy, a w przypadku gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie. Definicja ustawowego nielegalnego poboru paliw lub energii znajduje się w artykule 3 punkt 18 Prawa energetycznego. Ustawodawca uznaje za nielegalny pobór energii pobieranie energii elektrycznej bez zawarcia umowy z całkowitym lub częściowym pominięciem układu pomiarowego lub poprzez ingerencję w układ pomiarowo-rozliczeniowy. W rozpoznawanej sprawie, jak to trafnie Sąd Rejonowy ustalił, nielegalny pobór paliwa polegał na pobieraniu bez zawarcia stosownej umowy. Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji czynnej strony powodowej stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że powód jako przedsiębiorstwo przesyłowe uprawniony jest do dochodzenia opłaty za nielegalny pobór paliwa. Stanowisko takie jest powszechnie przyjmowane, mianowicie że za szkodę związaną z nielegalnym poborem energii elektrycznej ponosi dystrybutor a nie sprzedawca. Wskazać należy, że nie wynika to wprost z treści artykułu 57, ponieważ przedsiębiorcom energetycznym jest zarówno przedsiębiorstwo obrotu, sprzedawca jak i przedsiębiorstwo dystrybucyjne. Niemniej, jak zostało to wyżej wskazane, powszechnie przyjmowane jest, że z roszczeniem o zapłatę z tytułu nielegalnego poboru występuje dystrybutor. Koncepcja taka znajduje umocowanie również w przepisach rozporządzenia wykonawczego, mianowicie w Rozporządzeniu z 2008 jak i 2013 roku Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi z 6 lutego 2008 Dziennik Ustaw numer 28 pozycja 165 jak i z 28 czerwca 2013 roku Dziennik Ustaw z 2013 roku pozycja 820. Z przepisów paragrafu odpowiednio 44 jak i 43 wynika konkretyzacja podmiotu uprawnionego do dochodzenia opłaty za nielegalny pobór energii. No zdaniem Sądu Okręgowego, rozpoznającego apelację, uprawnienie to wywieść można przede wszystkim z wiążącej strony umowy kompleksowej, z której wynika zobowiązanie wobec obu podmiotów, zarówno dystrybutora jak i sprzedawcy. Z istoty łączącego stosunku umowy kompleksowej w sposób dorozumiały ustalony między te dwa podmioty wyłania się uprawnienie do dochodzenia należności przez dystrybutora a nie sprzedawcę. Wskazać należy, że pozwany w toku procesu, również przed Sądem Apelacyjnym, nie wykazał, żeby uiszczył należność z tytułu nielegalnego poboru energii któremukolwiek z tych podmiotów, które są po stronie dającej energię

na rzecz odbiorcy. Apelacja jest natomiast zasadna, co do wysokości pobranej opłaty. Rację ma pozwany, że opłata ta powinna być ustalona według cytowanego wcześniej Rozporządzenia z 2013 roku, które to już obowiązywało w dacie nielegalnego poboru. Okoliczność, że taryfa szczegółowa nie weszła w życie nie ma znaczenia, zważywszy na treść paragrafu 43 Rozporządzenia, gdzie wskazuje się mnożnik trzykrotnej ceny paliwa, a w tym tylko zakresie pozwany negował wysokość obciążającej go opłaty. Dlatego też opłata ta powinna stanowić iloczyn 3 razy 1, (...) razy 32, jak to zostało wyliczone na karcie 24, co stanowi kwotę 133 złotych 90 groszy. Dlatego też Sąd Okręgowy z mocy artykułu 386 paragraf 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok, poprzez obniżenie zarówno kwoty z tytułu nielegalnej opłaty za po..., z tytułu poboru opłaty za nielegalny pobór energii, jak i również obniżył opłatę z tytułu zwrotu kosztów procesu. Sąd uznał, że powód wygrał proces w 60 procentach, co implikuje zwrot kwoty 64 złotych stosownie do artykułu 100 kpc. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie artykułu 102 kpc w związku z artykułem 391 paragraf 1.

[koniec 00:11:31.273]